



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK

## JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **S. O.**, nar. x, st. příslušnost x, t. č. pobytem x, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2016, č. j. OAM-390/ZA-ZA11-ZA15-PS-2016,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

## O d ů v o d n ě n í :

## I. Vymezení věci

Žalobou ze dne 10. 5. 2016 žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2016, č.j. OAM-390/ZA-ZA11-ZA15-PS-2016 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl o tom, že žalobkyně je ve smyslu § 46a odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajištěna v x, přičemž doba trvání zajištění byla stanovena do 22. 8. 2016.

## II. Napadené rozhodnutí

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že v průběhu řízení zjistil, že se žalobkyně nachází na území bez cestovního dokladu či jiného dokladu totožnosti. Žalobkyně v údajích k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 4. 2016 dále sdělila, že měla ve vlasti studentskou průkazku, která tam zůstala. Do ČR cestovala nelegálně přes různé státy a do EU vstoupila na území Itálie, kde jí byly sejmuty otisky prstů. Dne 27. 4. 2016 zaslala elektronickou cestou kopii dokladu z vlasti vydaného dne 1. 9. 2014, v němž ovšem chybělo

datum narození žalobkyně. Zároveň uvedená adresa na dokladu neodpovídala bydlišti, které žadatelka uvedla v poskytnutí údajů ze dne 25. 4. 2016.

Žalovaný odkázal na ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu a uvedl, že posoudil všechny zjištěné skutečnosti týkající se žalobkyně, neboť ta nepředložila žádný doklad potvrzující její totožnost a současně nebylo možno účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Proto shledal žalovaný naplnění podmínek pro zajištění žalobkyně. Dále konstatoval, že žalobkyně není osobou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu (zranitelná osoba), přičemž prohlásila, že její zdravotní stav je dobrý. Na základě jejích výpovědí v rámci řízení ve věci mezinárodní ochrany nelze konstatovat, že by byla zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.

Žalovaný se dále ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu zabýval maximální délkou doby, na kterou bude výše jmenovaná žadatelka po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěna v Příjímacím středisku Zastávka. Vzhledem ke skutečnosti, že v případě jmenované lze předpokládat ukončení řízení ve lhůtě 90 dnů, tedy přibližně v polovině standardní zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí, a že případně podaná žaloba proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany má téměř ve všech případech ze zákona odkladný účinek, je žalovaný povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit tuto dobu o dalších 15 dnů na podání případné žaloby. Společně s pětidenní průměrnou lhůtou na doručování dokumentů v rámci soudního řízení pak činí celková maximální lhůta pro zajištění žalobkyně 110 dnů. Žalovaná uvedla, že při dodatečném zjištění skutečností majících vliv na průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany, včetně typu konečného rozhodnutí, přistoupí správní orgán k rozhodnutí o prodloužení stanovené doby zajištění, a to maximálně na zákonem stanovenou lhůtu 120 dnů. Žalobkyně byla zajištěna v x ode dne podání údajů k žádosti, tj. od 25. 4. 2016, nejdéle však do dne 22. 8. 2016.

### **III. Žaloba**

V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobkyně poukázala na následující skutečnosti, v nichž spatřuje nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle jejího názoru v případě, kdy žadatel o udělení mezinárodní ochrany nedisponuje cestovním dokladem nebo jiným dokladem totožnosti, může osvědčit svou totožnost čestným prohlášením ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 zákona o azylu. Žalobkyně nedisponuje dokladem totožnosti, nicméně v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že cestovní doklad nemá. Dne 27. 4. 2016 zaslala elektronickou cestou kopii dokladu z vlastí, který byl vydán dne 1. 9. 2014 (černobílý, chybí údaj o datu narození). Originál dokladu nelze doručit, jelikož je uložen u státních institucí Nigerijské federativní republiky. Žalobkyně svou totožnost tedy osvědčila a žádný jiný doklad totožnosti nelze předložit. Žalobkyně poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2012, č.j. 7 Azs 7/2012 – 39, podle něhož má žalovaný povinnost zabývat se též čestným prohlášením o totožnosti, přičemž žalobkyně poukázala na nejednotnost rozhodování žalovaného v této otázce. Dále poukázala na Doporučení UNHCR (body 25 a 14), podle něhož by žadatelé o azyl, kteří přijdou na území bez dokladů, neměli být zajišťováni pouze na základě tohoto důvodu. Zajištění může být pouze krajním prostředkem. Žalobkyně dále především namítla, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, které další úkony bude podnikat k tomu, aby byla spolehlivě zjištěna nebo ověřena její totožnost. V případě žalobkyně již bude patrně toliko ověřováno splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, nikoliv zjišťována její identita. Státy nemají mít nerealistické nároky na doklady předkládané žadateli. Žalobkyně poukázala rovněž na rozsudek Nejvyššího správního

soudu č.j. 5 Azs 8/2016-32, v němž byl vysloven právní názor, že žadatele o mezinárodní ochranu je možné podle čl. 8 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“), zajistit „*pouze v případě nutnosti spolehlivě zjistit nebo ověřit jeho totožnost a jen po dobu, kdy toto zjišťování nebo ověřování probíhá.*“ Z napadeného rozhodnutí však není zřejmé, zda zjišťování nebo ověřování totožnosti stále probíhá a zároveň nelze zjistit, zda je zajištění žalobkyně za tímto účelem nutné. Žalovaný tedy měl specifikovat úkony, které hodlá provádět za účelem ověření totožnosti žalobkyně (viz k tomu také rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2015, č.j. 44 A 56/2015-20).

Žalobkyně dále považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné ve vztahu k posouzení možnosti uložení zvláštního opatření. Žalovaný se možností uložení zvláštního opatření sice zabýval, ale své rozhodnutí odůvodnil pouze obecně tím, že by uložení zvláštního opatření nebylo dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o mezinárodní ochranu v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Další zmínku o alternativních řešeních oproti zajištění napadené rozhodnutí neobsahuje. Žalovaný se nezabýval skutečností, že se žalobkyně z vlastní iniciativy dostavila do Zastávky, aby podala žádost o mezinárodní ochranu, v ČR má kontakty na své blízké a nemá v úmyslu odjet. Na základě dosavadního jednání žalobkyně v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany tedy nelze souhlasit se závěrem žalovaného, že by uložení zvláštního opatření nebylo dostatečné k zabezpečení účasti žalobkyně v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Zároveň se nejedná ani o důvod, pro který jí mělo být uloženo rozhodnutí o zajištění.

Konečně žalobkyně též namítla, že žalovaný pochybil při stanovení doby trvání zajištění. Poměrně obsáhlý výpočet, kterým žalovaný zjistil délku řízení ve věci mezinárodní ochrany, není pro tento případ relevantní a nemůže sloužit jako odůvodnění. Samotná délka řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu nemá souvislost se zajištěním podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, ale mohla by být relevantní pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Žalobkyně byla zajištěna za účelem zjištění a ověření totožnosti a žalovaný tak měl stanovit i délku trvání zajištění s ohledem na předpokládanou délku trvání úkonů, které mají vést ke zjištění a ověření totožnosti žalobkyně. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému.

#### **IV. Vyjádření žalovaného**

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že považuje žalobu za nedůvodnou a navrhuje její zamítnutí. Shrnul zjištěný skutkový stav věci a poukázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č.j. 7 Azs 19/2013-38, z nichž vyplývá, že ustanovení § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu lze použít i tehdy, jsou-li žalovanému v době rozhodnutí známy určité indicie potvrzující tvrzení žadatele o jeho totožnosti, avšak samy o sobě přesto nemohou odstranit pochybnosti o totožnosti žadatele o mezinárodní ochranu. Dále z tohoto rozsudku plyne, že identifikační karta banky a jiné průkazy mohou podpořit tvrzení o totožnosti žadatele, samy o sobě však nemohou odstranit pochybnosti o totožnosti žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný dovozuje, že v současné fázi řízení nemohla být spolehlivě zjištěna nebo ověřena totožnost žalobkyně, neboť dotyčná předložila pouze černobílou kopii dokladu, v níž chyběla fotografie a datum narození žalobkyně, přičemž adresa na dokladu ani neodpovídala bydlišti, které žalobkyně uvedla při poskytování údajů ze dne 25. 4. 2016. Vzhledem k tomu, že uložení zvláštního opatření ve smyslu ustanovení § 47 zákona o azylu bylo vyhodnoceno jako nedostačující k zabezpečení účasti žalobkyně v řízení o udělení mezinárodní ochrany, považuje žalovaný zajištění žalobkyně za zákonné a

přiměřené okolnostem. Aplikované ustanovení považuje žalovaný za souladné s čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice. K námitce týkající se stanovené doby zajištění na 110 dnů žalovaný uvedl, že z okolností případu vyplývá, že zajištění žalobkyně na tuto dobu je zcela přiměřené. Těmito okolnostmi jsou předpokládána délka řízení o mezinárodní ochraně a příp. soudním přezkumu a skutečnost, že žalobkyně v současné době nedisponuje platným cestovním pasem, který bude zapotřebí obstarat.

## V. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně o žalobě rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný nenavrhli, aby soud v projednávané věci nařídil jednání. Žalobkyně přitom byla v poučení napadeného rozhodnutí řádně poučena o tom, že navrhnout jednání ve věci je nezbytné nejpozději do pěti dnů ode dne podání žaloby (§ 46a odst. 8 zákona o azylu).

Ze správního spisu vedeného žalovaným v tomto řízení vyplývají následující skutečnosti. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 4. 2016 vyplývá, že žalobkyně má v ČR strýce, ale nezná přesné údaje o jeho osobě (nakonec uvedla jméno x). V Itálii nikoho nemá, nechce se tam vrátit. V Nigérii měla studentskou průkazku, na níž byla i její fotka. Z Nigérie odešla kvůli teroristům z hnutí Boko Haram, ale osobně se s nimi nesetkala. Ve spisu je dále založeno čestné prohlášení v anglickém jazyce ze dne 20. 4. 2016 vlastnoručně podepsané žalobkyní. Ve spisu je založena kopie dokladu National Identity Management System Federální republiky Nigérie vydaného dne 1. 9. 2014 vystaveného na jméno x, jemuž odpovídá kód NIN (National Identification Number) x. V tomto dokladu je uvedeno bydliště x. Datum narození není na tomto dokladu uvedeno. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedla, že u strýce nemůže zůstat, proto přijela do x. Poslední bydliště ve vlasti bylo x.

Krajský soud dospěl po posouzení žaloby k závěru, že žaloba **není důvodná**, k čemuž jej vedly následující úvahy.

V první řadě je třeba zabývat se tím, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Krajský soud k tomu uvádí, že žalovanému je třeba zásadně vytknout, že celé rozhodnutí trpí schématickým odůvodněním, které představuje pouze minimalistické naplnění náležitostí správního rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Na druhé straně krajský soud reflektuje povahu řízení o uložení povinnosti setrvání v přijímacím středisku i rychlost, s níž žalovaný musí rozhodnutí vydat. Napadené rozhodnutí je tedy jak ve vztahu k podkladům, které jsou obsaženy ve správním spisu, i ve smyslu předchozí rozhodovací praxe žalovaného přezkoumatelné, ovšem spíše díky samotným skutkovým okolnostem, které vedly k jeho vydání. Dále se krajský soud věnoval posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí ve světle relevantní platné a účinné právní úpravy.

Podle ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, ve znění platném a účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, může Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže a) účelem zajištění je spolehlivé zjištění nebo ověření jeho totožnosti, b) se prokazuje padělaným nebo pozměněným dokladem totožnosti, a není-li totožnost jinak známa, c) je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, d) bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a

existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání, e) byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, f) svým jednáním ztěžuje řízení ve věci mezinárodní ochrany, a to zejména tím, že neposkytuje ministerstvu nezbytnou součinnost, a proto není možné v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, existuje nebezpečí útěku nebo již dříve území neoprávněně opustil, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice se jako jeden z přípustných případů pro uplatnění mechanismu zajištění uvádí zajištění za účelem zjištění nebo ověření totožnosti nebo státní příslušnosti žadatele o mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud vyložil vztah čl. 8 odst. 3 přijímací směrnice a ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu ve znění účinném od 18. 12. 2015 tak, že „[n]ové znění § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu plně odpovídající nové přijímací směrnici přinesla teprve novela č. 314/2015 Sb. s účinností od 18. 12. 2015. Tím spíše proto bylo třeba znění § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu, ve znění účinném v době vydání správního rozhodnutí, vykládat eurokonformně, tedy v souladu s čl. 8 odst. 3 písm. a) nové přijímací směrnice, tedy tak, že žadatele o mezinárodní ochranu je dle tohoto ustanovení možné zajistit pouze v případě nutnosti spolehlivě zjistit nebo ověřit jeho totožnost a jen po dobu, kdy toto zjišťování nebo ověřování probíhá.“ Krajský soud dodává, že nyní platné a účinné znění ustanovení § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu více zdůrazňuje základní principy omezování osobní svobody cizinců, tedy princip nezbytnosti a princip proporcionality, nicméně i nadále počítá tato skutková podstata se „spolehlivým“ zjištěním totožnosti či jejím „ověřením“.

K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující.

V prvním žalobním bodě žalobkyně zpochybnila rozhodovací důvod napadeného rozhodnutí, tedy prokázání totožnosti žalobkyně a její dodatečné zjišťování ze strany žalovaného. Krajský soud v tomto ohledu nesdílí názor žalobkyně, že k prokázání její totožnosti mohlo dostačovat její čestné prohlášení, z něhož sice vyplývá tvrzené datum narození 2. 5. 1995, nicméně žalovanému nelze vytýkat, že požadoval ověření této informace cestou získání oficiálního dokladu osvědčujícího totožnost žalobkyně. Je třeba souhlasit se žalovaným, že žalobkyně tvrdila odlišné údaje ve vztahu ke svému poslednímu místu pobytu v Nigérii, přičemž z jí poskytnuté kopie dokladu, který není oficiálním dokladem totožnosti, nelze dovodit datum narození. Na druhé straně je pravdou, že žalovaný nepopsal v napadeném rozhodnutí kroky, které hodlá podniknout ke zjištění totožnosti žalobkyně, ani to, jak dlouho tyto kroky budou trvat. Krajský soud se však nedomnívá, že by absence odůvodnění těchto záležitostí způsobovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí ve vztahu k samotnému zákonnému důvodu zajištění, kterým je spolehlivé zjištění či ověření totožnosti žalobkyně. Krajský soud přitom vycházel z názoru Nejvyššího správního soudu vyplývajícího z rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č.j. 7 Azs 19/2013-38, podle něhož „[i]dentifikační karta banky a jiné průkazy podobné povahy mohou podpořit tvrzení o totožnosti žadatele, zvláště obsahují-li jeho fotografii a bezpečnostní prvky, které ztěžují jejich vyhotovení neautorizovanou osobou či padělání, nebo jsou-li spojeny s veřejně přístupnými rejstříky, které umožňují ověřit jejich

*pravost. Samy o sobě však neprokazují totožnost žadatele dostatečně spolehlivě. Stěžovatel nepředložil kromě identifikační karty banky žádné jiné podklady a karta sama o sobě nemá takové vlastnosti, aby umožnila jeho spolehlivou identifikaci.“* Z tohoto právního názoru krajský soud vychází kontinuálně i v obdobných věcech (srv. k tomu rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 5. 2016, č.j. 41Az 6/2016-22), a neměl tak důvod se od něho odchýlit ani v této věci, jelikož zde byly dány podstatné shody ve zjištěném skutkovém stavu (čestné prohlášení, dále pak průkaz žalobkyně, který není oficiálním dokladem). Zároveň však dodává, že i zde je třeba žalovanému vytknout přílišnou stručnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž žalovaný by měl vzít v potaz i další vývoj judikatury správních soudů v těchto věcech (zejm. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 12. 8. 2015, č.j. 44 A 56/2015 - 20). V posledně citovaném rozsudku Krajský soud v Praze dospěl ve skutkově i právně obdobné věci k závěru, že „[ž]alobci je také třeba přitakat v tom, že pokud by již nebyly správnímu orgánu k dispozici žádné vhodné úkony, které by mohly reálně přispět odstranění pochybností o totožnosti žalobce, pak není důvodu žadatele ani omezovat na osobní svobodě. V takovém případě by sice byla naplněna podmínka § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu (tj. že nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele), avšak při zkoumání proporcionality omezení osobní svobody žadatele by muselo být zjištěno, že zásah do osobní svobody je bezúčelný, neboť toto omezení nemůže přispět k naplnění účelu zákona.“ V citovaném rozsudku bylo zrušeno rozhodnutí ministerstva o zajištění žadatele o azyl právě pro nepřezkoumatelnost a nezákonnost spočívající v chybějícím odůvodnění kroků, které povedou ke zjištění totožnosti žadatele, jakož i odhadu jejich délky trvání, která má vliv na trvání zajištění. Zdejší soud s těmito závěry v zásadě souzní, nicméně na rozdíl od Krajského soudu v Praze nepovažuje z výše uvedených důvodů zmíněné vady odůvodnění za natolik zásadního významu ve vztahu k zákonnému důvodu pro zajištění žalobkyně, aby způsobovaly nepřezkoumatelnost či nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Ke druhému žalobnímu bodu krajský soud uvádí, že žalovaný se – byť opět v minimálním akceptovatelném rozsahu – zabýval možností využití zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu, přičemž ze skutkových okolností případu vyplývá, že podmínky pro zajištění žalobkyně byly dány. Žalovaný vycházel správně z toho, že žalobkyně prošla na své cestě do ČR územím několika států EU (hranice schengenského prostoru překročila v Itálii), a proto lze potvrdit jeho závěr, že zvláštní opatření (zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené) by zřejmě nedostačovalo k naplnění účelu řízení o mezinárodní ochraně, v rámci něhož je třeba zjistit totožnost žalobkyně. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobkyně tvrdila, že má v ČR svého strýce, o němž však žalovanému uvedla, že nemá přesné údaje a že by u něj zřejmě nemohla zůstat.

Ve třetím žalobním bodě žalobkyně zpochybnila délku zajištění, která byla stanovena na 110 dnů. Krajský soud souhlasí se žalobkyní, že jde o významný zásah do základních práv žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Doba zajištění přitom v posuzované věci nebyla uložena v maximální výši. Žalovaný dobu zajištění odůvodnil poukazem na obvyklou dobu trvání řízení ve věcech mezinárodní ochrany. Námitka, že toto zdůvodnění neodpovídá rozhodovacímu důvodu napadeného rozhodnutí, kterým je spolehlivé zjištění nebo ověření totožnosti žalobkyně, je sice racionální a logická, ale svým způsobem účelová. Jelikož samotné zjištění totožnosti žalobkyně je prováděno za účelem realizace cíle řízení o mezinárodní ochraně, tedy posouzení toho, zda žalobkyni svědčí právo na udělení azylu či doplňkové ochrany, příp. rozhodnutí o zastavení řízení v případě, že by příslušnost k posouzení žádosti náležela jinému členskému státu EU, nelze považovat zdůvodnění délky doby zajištění za nepřezkoumatelné ani nezákonné. Není-li bezpečně zjištěna totožnost

žadatele o mezinárodní ochranu, o to více je třeba trvat na jeho osobní přítomnosti po dobu trvání řízení o mezinárodní ochraně. To však nijak nezbavuje žalovaného povinnosti vyplývající z ust. § 46a odst. 9 zákona o azylu zkoumat po dobu platnosti rozhodnutí o zajištění, zda důvody vydání tohoto rozhodnutí trvají, a to včetně provedení účelných kroků ke spolehlivému zjištění totožnosti žadatelky. Je povinností žalovaného tyto podmínky a jejich trvání aktivně zjišťovat. Pokud by takové kroky bez zbytečného prodlení nečinil, mohlo by to vést k závěru, že k dalšímu omezení osobní svobody není důvod.

Dále krajský soud zdůrazňuje, že žalovaný je také povinen v souladu s ust. § 46a odst. 9 a 10 zákona o azylu poučit žalobkyni o jejím právu požádat o opětovné posouzení důvodů zajištění, a to po uplynutí 1 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí žalovaného nebo, podal-li proti tomuto rozhodnutí žalobu, ode dne nabytí právní moci rozhodnutí o žalobě. Jsou-li v průběhu zajištění zjištěny nové skutečnosti odůvodňující zajištění z jiného důvodu, vydá žalovaný nové rozhodnutí o zajištění. Vydáním nového rozhodnutí o zajištění dosavadní platnost rozhodnutí o zajištění zaniká.

Vzhledem k tomu, že předmětem tohoto řízení bylo pouze rozhodnutí o zajištění žalobkyně, nezabýval se krajský soud dalšími skutkovými důvody spojenými s žádostí žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany.

Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu krajský soud ve shodě s právním názorem žalovaného uzavírá, že napadené rozhodnutí není zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, netrpí ani tvrzenou nezákonností a v nutném rozsahu splňuje požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, nicméně to nic nemění na důrazných výhradách, které krajský soud v odůvodnění svého rozsudku vysvětlil. Krajský soud proto dle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (výrok III).

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. června 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.  
samosoudce

Za správnost vyhotovení:  
Běla Kotoučková